

Szél fúj a szeméttelp felől,
visszahozza a lakóházak és utcák
szent tereiből kitagadott rothadást.

Menekülő háziállatok
látogatják naponta a folyópartot.
Csöndből nyíló tekintetükben
tűzokádó szilveszteréjszakák,
vasrudak, örökösen
forgó kerekek széteső emlékei.

Nincs erő átjutni a túlpárt
meredek homlokán. A ráncba merevedő
gyökerek elutasítanak. Nincs erő

kiúzni a fehér ruhákba
oltott füst- és szemétszagot:
védekezni kényszerülsz.

ŐSZNAP

Idő van.

32

Hamis levelek színeváltozásának ideje.
Hajnali mínuszokban a ködette fák közt
bujkálnak a rigók. Korai ébredést követő
vacogó várakozás az erkélyen: megmarkolni
a korlátot, majd lecsipegetni a tenyérre
ragadt festékdarabokat.

Látni lehet a régi lakást, az ablakot
a harmadikon, erről az erkélyről pont
odalátni, egy üres játszótér, néhány utca,
s máris ott a földszíni betondarabokból
kirkott négyemeletes. Erőtlenné szelődült
napsugarakat gyűjtenek a tócsák. A sok
kihullott hajszál már megint eltömítette a lefolyót.
Lassan előmerészkednek a lakótelepi emberek:
munkába sietők, elszánt kutyasétáltatók. Jó, hogy
van erkély, és jó, hogy a lábtörlő elválasztja a meztelen
talpakat a hideg cementtől. A kanapé domborulatain,
a szőnyeg bolyhai közt fehérlő körömdarabok.
Egy pillantás az órára, a teából felcsapó gőzcsíkokra.
Egy magát elsőként megadó falevél kimért zuhanása.
Időben vagyunk.

VACSORAMARADÉK

Nem tud mit kezdeni
a fogai közé ragadt haldarabokkal.
Érinthetőnek tűnő tenger hullámszik
a képernyőn, félelmetes köröket
rónak az emésztő cápák.
Megérezve az évszakváltást
elhullatták fehér sertéiket a fogkefék.
Végül mégsem jött el. Vacsoravendég
nélkül szárad fel a kiöntött bor.
Ül egy fotelben, nyelve a fogak sűrűjében
kutat, csúszik esetlenül. Mered az áttetsző
tömeget hasító görbe uszonyokra,
szálkák közt duruzsoló legyeket hallgat.
A szörfdeszka sosem fog partot érni.